

טיחה לראובן לקיומו הכלכלי של תיאטרון המחול החדש, הקמת סניף של להקתה ב" ישראל. מוסד זה, בו ישתתפו מיטב כשרי נות הרקוד הישראליים, יציג בהדרכתה של גרהאם את מחזות המחול המוצגים על-ידי להקתה האמריקאית וכן יצירות אחרות. כמה רקדנים מקומיים, כמו רינה שינסלר ו' הדסה ברוח — כבר שוהים בניו-יורק, שם הם עובדים עם הלהקה האמריקאית של מרתה.

על חשבון הברוונית. אך הגרהאם אינה מסתפקת בכך. היא, שהפכה את יש"ר ראל לגורם במחול המודרני הבינלאומי, שעה ששיתפה את הצייר הישראלי דני קארוואן והמלחין מרדכי סתר בהכנת הצגתה ה' אחרונה, החליטה לעודד אף כשרונות כוריי אונרפיים מקומיים.

את שמעון, יליד תימן, שהחל את ה' קאריירה שלו כרקדן לפני תריסר שנים אצל גרטרוד קראוס, הכירה מרתה עוד בביקורה הראשון בארץ, לפני תשע שנים. היא פגשה בו שוב לפני כשלושה חודשים

בארצות-הברית. "חברים", אומר לני לנגנים כעברית, ועובר מיד לאנגלית: "עוד חזרה טובה — וכולנו נלך לאכול שלוש ארו' חות צהריים!" חברי התזמורת מוקסמים. אין מתח בחורות, אין צעקות. הוא אפילו מרשה לנגנים לעשן. הוא יודע שביחסם אליו תלויה הצלחת היצירה, הצלחה שהוא אישית אינו מספק בה כלל.

מחול בתנועה מתחדת

"וזה תנועה!" נפלטה הקריאה מטיה של מרתה גרהאם באולפן הרקוד התל-אביבי ה' קטן של רינה גלוק. היא ניתרה ממקומה וזינקה לעברו של הרקודן השחום וגבה הקומה — שסיים זה עתה מחול יחיד קצר, פרי יצירתו — וכיסתה אותו בנשי' קות.

שמעון לוי (33), שרק ימים מספר קודם לכן חזר לישראל אחרי העדרות של שבץ

רעית ברנשטיין (במרכז) וחנה רובינא "איש לא יאמר זאת אחרי..."

מנצח קפני

"ריבון אוהב, יפהתואר וקנא..."

בלונדון, הומינה אותו להצטרף אל לה' קתה.

כשחזר שמעון ארצה, לא ידע עדיין מה מצפה לו בתחום הרקוד. הוא חשב לפתוח אולפן למחול ג'ז, הוזמן גם להכין כוריאור' גרפיה לתכנית רביו חדשה שאמרגן מקומי עומד להעלות בקרוב. אלא שתיך ימים מספר נופצו כל התכניות. "ארוז את הפציק", הודיעה לו האקרוטטית של אלוהים, כש' הופיע במשרדה של הברוונית דה-רוטשילד כדי לברר את תנאי חוזהו. ואכן, שמעון מיהר לארוז את הפציו.

עוד השבוע יצא שמעון לארצות-הברית, שם ישתלם במחול בשלושה בתי-ספר מצו' לים על חשבונה של הברוונית, ישתתף בלהקתה של מרתה גרהאם בניו-יורק, שם יושם הדגש העיקרי על פיתוחו ככוריאוג' רף עצמאי.

שנים, חייך גבוך מול מחמאותיה של הכוהנת הגדולה של המחול המודרני. היה ברור לו שהוא עמד בהצלחה בבחינת ה' קבלה ללהקה החדשה של מרתה גרהאם, שתוקם בארץ. אולם התלהבותה של מרתה הגיעה לממדים שאף שמעון לא יכול היה לצפות להם.

"האקרוטטית של אלוהים", כפי שהיא מכונה בפי מעריציה, החליטה לאחרונה להרתם למבצע שיש בו, אולי, יתור אקרור' בטיקה מכל הכוריאוגרפיות שלה — להזיק זריקת חיים לאמנות המחול בישראל. כל הנסיונות שנעשו עד כה בשטח זה — הסתימו בכשלון, להוציא אולי את התיאטר' רון הירי של כוריאוגרפית אחרת, אנה סוקולוב, הממשיך להתקיים, אם כי לא להופיע.

מה מספר חדשים מתכננת מרתה, יחד עם הברוונית בתי-שבץ דה רוטשילד, שהב'

אורחים

הצד השני של לני

זעקתה של הגברת הראשונה של הבמה העברית, חנה רובינא, עדיין היהדהדה בין כתלי היכל-התרבות: "אל אלוהים!" היא הרימה את ראשה מעל דמי התמליל שבידה, ותלתה את מבטה בגבר כסוף השיער ש' ישב על כסא גבוה על דוכן המנצחים. הוא הגיב מיד: "אל תביטי אלי, הגברת רובי' נא. אני לא אלוהים!"

ליאונרד ("לני") ברנשטיין, שהענוה אינה דווקא אחת מתכונותיו הכולטות, מוכן לכל היותר לקבל את התואר של "נציגו המוסי' קאלי של אלוהים עלי-אדמות." דור שלם של צופי סלבוניה אמריקאים, שהגיעו אל המוסיקה הרצינית דרך תכניותיו של לני, מוכן לחתום על כך בשתי ידיים. כי אם אינו המצוין שבמוסיקאי הדור, הרי הוא, ללא ספק, הפעלתני שבהם. הוא מנצח, מל' חין, מנגן על פסנתר, מרצה, מארגן תד' מורות, כותב ומורה, כשככל אלה אין הוא נזקק לאיש יחסי-ציבור. לוא היה לו פנאי, יכול היה גם להיות פרופסור לפרסומת.

אלא שמעטים האנשים המצדיקים את הילת הפרסומת האופפת אותם כמו לני. דוגמא קטנה: כשקיבל לפני ארבע שנים את ניהולה המוסיקאלי של התזמורת ה' פילהרמונית של ניו-יורק, היתה זו תזמורת כושלת, שניגנה בפני אולמות ריקים למחצה. תוך שנה אחת הפך אותה לשם דבר ב' עולם המוסיקה, ולמרכז החברתי-אינטלקטו' אלי של ניו-יורק.

חרדת בן-המאה. לישראל, בה הוא מוכר לציבור הרחב יותר בזכות יצירותיו לבאלט, לתיאטרון ולסרטים, הגיע ברנשטיין הפעם כדי להפגין את צידו השני — זה של המלחין הרציני והמעמיק. במשך ה' שבועיים שישיה כאן, ינצח על סידרת ביצועי בכורה עולמיים של הסימפוניה ה' שליטת שלו, קדיש.

וזה יצירה מוסיקאלית בה נוטלים חלק, מלבד תזמורת פילהרמונית, גם שתי מקה' לות — מעורבת למבוגרים ומקהלת ילדים — סולנית וקריינית.

מבחינת נושאה, קרובה הסימפוניה ה' שליטת לשתי הסימפוניות הקודמות של ברנשטיין: סימפוניה מספר 1, יומיהו וסימ' פוניה מספר 2, תקופת החרדה. בשלושתם ניסה ברנשטיין לתרגם ללשון הצלילים את בעיותיו הפילוסופיות של בן-המאה: החרדה, בדידותו וחיפשו אחר אלוהים. הפעם הוא נזקק גם למילים, אותן כתב בעצמו וש' תורגמו לעברית בידי דן מירון, כמו בקטע הפתיחה של יצירה:

"הוי, אבי קדמון ונערץ / אב בודד, נכזב — / שליט מודח של התבל / אוהבו ריבון יפהתואר וקנא. / הוד מלכות נועם וקמוט שיבה / רוצה אני להתפלל / אני רוצה לוטר קדיש / קדיש שלי, הקשב / בעל הגבורות בכל גבורתי / אפשר שלא יהיה עוד איש / אשר יאמר זאת אחרי'."

הרבנים התנגדו. איש עדיין לא שמע את היצירה בשלימותה, מלבד כמה ידידים קרובים של המלחין. את התזמור' ליצירה — שהוזמנה על-ידי התזמורת ה' פילהרמונית של בוסטון והוקדשה תחילה למנצח סרגי קוסוביצקי, לפני שההקדשה הוסבה לזכרו של ג'ון קנדי — סיים לני ימים מספר בלבד לפני שהגיע לפקח בעצמו על החזרות האחרונות.

בין שומעי היצירה, אביו של לני ש' "דעתו חשובה לי ביותר והוא שעודד אותי משך שלוש השנים בהן כתבתי את היצירה." מוסיף לני, שעל אצבעו נוצצת סבעת-זהב גדולה, כמעט בגודל שעון הזהב שעל ידו: "היו כאלה שהתנגדו לכל ה' עניין. ביחוד כמה רבנים אורתודוקסים עמם התייעצתי. הם לא הסכימו לרעיון שקדיש יושמע מעל בימת קונצרטים וגרוץ מזה — בידי אשה. היו כאלה שהזהירו אותי מאנשי מאה-שערים, שיכואו וירגמו אותי באכזבים." אבל לני אינו מתרגש. לבוש תמיד ב' הידור (חליפת פלנל אפורה, סטועה מאחור, כותונת תכלת ועניבת צמר אדומה), כשהוא מליק סיגריה בסיגריה, נדמה שאין דבר המסוגל להוציאו מכליו, או להשחית את חוש ההומור שלו. "לא! לא! לא!" הוא קורא בקול גדול למנגנים, עמם הוא עורך את החזרות האחרונות, אחרי שקודם עבד אתם עוזרו הקרוב, מנצח המקהלות היש' ראלי היושב בניו-יורק, אברהם קפלן. "אני רוצה שהקטע הזה ינוגן כאילו מחכה לכם העלאה במשכורת אחרי ההפסקה."

אשתו היפה, כחולת העיניים וזוהבת השיער של לני, פליציה מונטאלגרה, עוקבת אחריו בעינים מעריצות. לא רק מפני שהוא בעלה. היא תהיה הקריינית בביצוע היצירה

ברנשטיין בפעולה אטור לצעוק

כנ"ר מותר לצחוק

כנ"ר מותר לעטן